

ВАСА. А-а, не е лошъ? Кучко съ кучке! Ти и съ него ли?

ПЕТРА. Боже, що думашъ, лелко! Съ него? Ти знаешъ ли кой е той? Съ него! Ам'че той...

ВАСА. Гледай, гледай да не се опаришъ пакъ... Първото ти копице заровихме.. Гледай да не згазишъ пакъ, че тоя пжтъ — право въ общината...

ПЕТРА. (Заплаква). Боже ле, Боже! Та азъ ли съмъ виновна за детето? Кой ме накара, а, кой ме накара? Не бѣше ли ти?

ВАСА. Млъкъ, млъкъ, млъкъ!

ПЕТРА. Нѣма да мълча, нѣма... каквото ще да става... Ще приказвамъ, ще викамъ? (Шепне) Кой ме заплашва съ затворъ? Кой ме надума да го одуша, а? Не бѣше ли ти? Не бѣше ли чичо Иванъ?

(Васа ѝ плѣсва плѣсница).

ВАСА. На ти за тия думи, на, на! (Отново я бие). Азъ ще те вкарамъ тебе въ дупката, ама да видимъ, кога!

ПЕТРА. Че що ме биешъ ма, лелю, що ме биешъ? Не е ли истина това?

(Влиза Иванъ).

СЦЕНА ЧЕТВЪРТА

Петра, Васа, Иванъ.

ВАСА. Ще те науча азъ тебе що е истина, кучко н'една! Ха, Иване, я посъгрѣй я ти мжжки.

ИВАНЪ. Хайде, хайде, съ идването ли още бой! Какво има пакъ?

ВАСА. Дошалъ тука нѣкакъвъ гражданинъ, търговецъ ли е какъвъ! Пияница нѣкакъвъ! Взела и около него да се увива... Не си гледа срама, ами отворила една уста за копилето си... та ние съ тебе сме ѝ били виновни...

ИВАНЪ. Штъ! Ни дума повече! Петро, убивамъ те... ти ме знаешъ... Какъвъ човѣкъ е тоя?

ПЕТРА. (Хлипа). Не го знамъ... Пжтникъ... отива за града...